Opłacono gotówką.

Nr. 39. 1935.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 28. września 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 12. czerwca 1935 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10. marca 1935 r. o spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 202) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych wspomnianą wyżej ustawą z dnia 26 marca 1935 r.

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1935 r. (poz. 336).

USTAWA

z dnia 10 marca 1932 r.

o spłacie zaległości podatkowych oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucyj ubezpieczeń.

Art. 1.

1) Upoważnia się Ministra Skarbu:

a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w części lub w całości zaległości w następujących państwowych podatkach wraz z wszelkiemi dodatkami państwowemi, samorządowemi i na rzecz innych związków prawa publicznego: gruntowym, od nieruchomości, od placów budowlanych, przemysłowym, dochodowym, majątkowym, od kapitałów i rent, od lokali, od energji elektrycznej, od uboju, nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, wojskowym, od spadków i darowizn oraz w nadzwyczajnej daninie majątkowej i daninie lasowej,

b) do obniżania oraz umarzania kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości, wymienionych w lit. a), oraz grzywien i kar pieniężnych, nakładanych przez władze skarbowe w zakresie podatków, wymienionych również w lit. a),

c) do zamiany zaległości podatkowych, wymienionych w lit. a), na zobowiązania, których rodzaj i charakter ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzeń,

d) do zaliczania na żądanie płatnika na rachunek zaległości podatkowych, wymienionych w lit. a), wszelkiego rodzaju należności, przypadających podatnikom od Skarbu Państwa, na warunkach, które określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

2) Minister Skarbu władny jest przenosić w drodze rozporządzeń uprawnienia, wynikające z przepisów lit. a) i b) ustępu poprzedniego, na podległe mu władze skarbowe w zakresie i pod warunkami przez siebie określonemi.

3) Rozporządzenia Ministra Skarbu określą bliżej tryb i warunki stosowania ulg, wymienionych w ust. 1 lit. a) i b), oraz ich zakres.

4) Uprawnienia, określone w ust. 1) i 3), przysługują Ministrowi Skarbu również w odniesieniu do zaległości w składkach z tytułu ubezpieczeń od ognia w instytucjach publiczno-prawnych.

Art. 2.

1) Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do stosowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnień, określonych w art. 1 ust. 1) i 3) — do zaległości w samoistnych daninach komunalnych.

2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest przenosić w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnienia, określone w ust. 1), na wojewodów.

Art. 3.

1) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do odraczania, rozkładania na raty i umarzania w części lub w całości, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, zaległych składek i opłat oraz odsetek, kar i grzywien na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych.

2) Minister Opieki Społecznej władny jest przenosić w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzeń uprawnienia, wynikające z ust. 1), na instytucje ubezpieczeń społecznych.

3) Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustalą bliżej tryb i warunki stosowania ulg, wymienionych w ust. 1), oraz ich zakres.

4) Wszystkim zaległym składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, których spłatę uregulowano w myśl przepisów ustawy niniejszej, przysługują do czasu całkowitego dokonania ich spłaty przywileje, przyznane składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych w postępowaniu egzekucyjnem i upadłościowem.

Art. 4.

Okresu odroczenia na podstawie art. 1 ust. 1 lit. a) i ust. 4) oraz art. 2 nie wlicza sie do czasokresu, w ciągu którego należności, wymienione w tych artykułach, korzystają w myśl obowiązujących przepisów z przywileju pierwszeństwa.

Art. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 6.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą w terminie jaki zostanie określony przez rozporządzenie Rady Ministrów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 50 z dnia 17 lipca 1935 r.)

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 września 1935 r.

L. D. V. 25296/1/35

w sprawie zakazu urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom skarbowym brania udziału w charakterze nabywców w licytacjach przeprowadzanych z ramienia władz skarbowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach oraz podległych im Urzędów.

Doszło do mojej wiadomości, że w licytacjach ruchomości, przeprowadzanych przez egzekucyjne organa skarbowe za zaległe podatki lub należności obcych wierzycieli, biorą niekiedy udział funkcjonarjusze skarbowi, nabywając tą drogą sprzedawane ruchomości nieraz po cenach bardzo niskich.

Fakty te przenikają bardzo szybko do wiadomości miejscowej ludności i wywołują w niej nieprzychylne nastroje nietylko w stosunku do urzędników skarbowych, lecz również w stosunku do władz skarbowych, przez nich reprezentowanych. Skutek jest ten, że w urzędniku skarbowym widzi ona nie sprawiedliwego choć surowego nieraz wykonawcę prawa, lecz człowieka, który pozbawia ją mienia, ażeby umożliwić sobie lub swym kolegom nabycie go za bezcen.

Leży zatem w interesie dobra ogólnego, aby z postępowania władz i funkcjonarjuszów skarbowych znikły wszelkie zjawiska, które mogłyby wzbudzać w szerokich rzeszach płatników nieufność co do bezstronnego załatwiania spraw. To też aczkolwiek obowiązujące przepisy o egzekucyjnem postępowaniu władz skarbowych zabraniają brania udziału w przetargu licytacyjnem jedynie organowi egzekucyjnemu, prowadzącemu licytację, zobowiązanemu oraz organowi bezpieczeństwa, obecnemu w charakterze urzędowym (§ 87 ust. 2 P. E.), **zakazuje wszystkim funkcjonarjuszom** (urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom) izb skarbowych (Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) i podległych im urzędów brania udziału w charakterze nabywców zarówno bezpośrednio jak i przez inne osoby w licytacjach przeprowadzanych z ramienia władz skarbowych. Zakaz ten dotyczy również nabywania z wolnej ręki sprzedawanych w postępowaniu egzekucyjnem przedmiotów.

W stosunku do winnych naruszenia niniejszego zakazu należy wyciągać jaknajsurowsze konsekwencje służbowe.

Minister Skarbu:

(—) Wł. Zawadzki.

(Przedruk: z Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 20 września 1935 r. Nr. 26).

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 września 1935 r.

L. D. V. 30126/3/35

w sprawie przyspieszenia załatwiania podań o zmniejszenie wymiaru podatku gruntowego.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu w wielu wypadkach stwierdziło, że Urzędy Skarbowe a także i Izby zbyt powolnie załatwiają prośby właścicieli posiadłości gruntowych o zmniejszenie wymiaru podatku gruntowego wskutek zmniejszenia się ogólnej przestrzeni posiadłości gruntowej przez: sprzedaż, oddanie gruntów za zrzeczenie się służebności, parcelację, częściowy udział w scaleniu sąsiednich wsi i t. p. Ten stan, wywołujący zrozumiałe niezadowolenie płatników, jest również niekorzystny dla interesów Skarbu Państwa, ponieważ ściąganie podatku gruntowego za szereg lat od poprzedniego właściciela za grunty nie będące jego własnością, wywołuje usprawiedliwiony opór tegoż i jest źródłem ciągłych konfliktów z władzami skarbowemi, a jednorazowe nałożenie na drobną własność gruntowę podatku gruntowego za szereg lat ubiegłych powoduje niewypłacalność podatników i w obecnych warunkach stwarza konieczność umarzania poważnych kwot.

Celem usunięcia tych niedomagań Ministerstwo Skarbu poleca Izbom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) wydać niezwłocznie odpowiednie za-

rządzenia i **dopilnować** jaknajspieszniejszego załatwienia zalegających prośb i podań w sprawach wyżej omówionych, a na przyszłość baczyć, by podobne prośby były załatwiane możliwie szybko, przyczem najdłuższy termin załatwienia prośby nie może z reguły przekraczać jednego roku.

W związku z tem Izbom Skarbowym w Grudziądzu, w Poznaniu i Wydziałowi Skarbowemu Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego Ministerstwo Skarbu przypomina reskrypt L. D. V. 39509/3/33 z 14 października 1933 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) W. Koszko.

(Przedruk: z Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 20 września 1935 r. Nr. 26).

Wojewoda Śląski

Nr. K. W. 17|29.

Przedmiot Robert Duda i tow. koloniści Piotrowickiej Fabryki Maszyn, — kanalizacja, — wniosek o nadanie prawa wodnego.

Obwieszczenie.

Robert Duda, zamieszkały w Piotrowicach, przy ulicy Pomorskiej pod nrem 3. występujący w imieniu grupy kolonistów Piotrowickiej Fabryki Maszyn, — wniósł prośbę o udzielenie po myśli § 46 i nast. ustawy wodnej z dnia 7. IV. 1913 r. (Zb. U. str. 53) prawa doprowadzania ścieków z parcel w Piotrowicach, o łącznej powierzchni 4,07 ha, za pośrednictwem sieci kanałów i oczyszczalni mechaniczno-biologicznej, do rzeki Kłodnicy.

Maksymalna ilość odprowadzanych ścieków wyniesie 126/L/sek.

Projekt techniczny i wyjaśnienia, dotyczące wyżej wymienionego przedsiębiorstwa będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie w Katowicach i w Starostwie w Pszczynie przez przeciąg 2-ch tygodni, począwszy od poniedziałku dnia 16-go września 1935 r. do poniedziałku, dnia 30 września 1935 r. w godzinach urzędowych.

W wyżej zakreślonym terminie należy pisemnie, w podwójnym wygotowaniu, albo protokolarnie zgłosić w wymienionym wyżej Urzędzie zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu, oraz żądanie w przedmiocie wniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań, jakoteż wnosić inne podania o udzielenie pozwolenia na użytkowanie wody, przez które mogłoby ulec ograniczeniom użytkowanie, zamierzone przez wnioskodawcę, wraz z podkładkami technicznemi, przepisanemi w nr. 2—5 III. rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej ustawy wodnej.

Ci, którzy we wskazanym terminie nie wniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych sprzeciwów, tracą do nich prawo i będą mogli z powodu szkodliwego działania wykonywania powyższego prawa podnosić tylko pretensje przewidziane w § 82 powołanej wyżej ustawy wodnej.

Również nie będą rozpatrywane w niniejszem postępowaniu podania o udzielenie pozwolenia, wniesione po upływie powyższego terminu.

Celem ustnego rozpatrywania wniesionych w zakreślonym czasokresie zarzutów i roszczeń zostanie oznaczony w swoim czasie osobny termin.

Katowice, dnia 11. września 1935 r.

W imieniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej

Przewodniczący:

w/z.

(—) Dr. Saloni

Wicewojewoda.

Komunikaty.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Pojęcie nieprzyzwoitego zachowania się (art. 128 k. k.).

1. Przepis art. 128 k. k. ma na względzie uchybienia, które aczkolwiek nie mieszczą w sobie wyraźnej zniewagi władzy, wychodzą jednak poza granice prostego uchybienia formom lub niewłaściwego zachowania się i przedstawiają się jako postępki bądź obniżające powagę władzy, bądź utrudniające jej funkcjonowanie.

2. Odezwanie się zatrzymanego do policji, że jak w Polsce będzie komunizm, to on zostanie komendantem i będzie wówczas policję aresztował, stanowi nieprzyzwoite zachowanie się w rozumieniu art. 128 k. k. (18 I 35 Nr. 2 K. 1663/34.)

Faktyczne wykonywanie obowiązków służbowych (art. 132 k. k.).

Istnienie cech przestępstwa z § 1 art. 132 k. k. zależne jest nie od tego czy znieważenie urzędnika miało miejsce w godzinach stale przeznaczonych dla załatwienia spraw wchodzących w zakres urzędowania, a od tego, czy zniewaga urzędnika nastąpiła podczas faktycznego wykonywania obowiązków służbowych (21 II 35 Nr. 3 K. 1852/34).

Chwila dokonania czynu z art. 187 k. k. Stosunek subjektywny osoby, której podpis podrobiono.

Dla bytu przestępstwa z art. 187 k. k. obojętne jest, czy osoba, której podpis podrobiono na dokumencie, wiedziała o tem lub wyraziła na to zgodę, czy też nie; również bez znaczenia jest okoliczność czy osoba, w stosunku do której użyto dokumentu jako autentycznego, wiedziała o jego podrobieniu lub sfałszowaniu.

Przestępstwo z art. 187 k. k. jest dokonane już z chwilą podrobienia dokumentu w zamiarze użycia za autentyczny (12 II 35 Nr. I K. 1070/34).

Ocena objektywnych i subjektywnych cech groźby karalnej (art. 250 k. k.).

Do przedmiotowej istoty przestępstwa z art. 250 k. k. należy: 1) grożenie innej osobie popełnieniem zbrodni lub występku na jej szkodę lub szkodę bliskich; 2) prawdopodobieństwo spełnienia zapowiedzi; 3) możność wzbudzenia obawy w zagrożonym. Wobec powyższego objektywna ma być tyl-

ko groźba natomiast prawdopodobieństwo spełnienia zapowiedzi, jako też możność wzbudzenia obawy w zagrożonym, oceniać należy subjektywnie, t. zn. z punktu widzenia pokrzywdzonego (21 I 35 Nr. 2 K 1539/34).

Ściganie na wniosek władzy przełożonej art. 255 § 5 i 256 § 4 k. k.).

W odróżnieniu od § 4 art. 256 k. k., dopuszczającego ściganie o obrazę urzędnika na wniosek władzy przełożonej jedynie w wypadku, gdy obraza nastąpiła z powodu pełnienia obowiązków służbowych, w myśl § 5 art. 255 k. k. każde zniesławienie urzędnika może być ścigane na wniosek władzy przełożonej (18 XII 34 Nr. 2 K. 1412/34).

Urzędnik zawieszony, jako podmiot przestępstwa służbowego (art. 286 k. k.).

Decydującym czynnikiem przy ustaleniu cech przedmiotu przestępstw służbowych jest nietylko faktyczne wykonywanie czynności służbowych, lecz i podstawa formalno-prawna stosunku służbowego, który polega na tem, że urzędnik z tytułu swego stanowiska otrzymuje pewien zakres działania, w tym zakresie korzysta z pewnych upoważnień i ma pewne obowiązki.

Urzędnik zarządzeniem właściwej władzy na pewien czas usunięty lub zawieszony w czynnościach służbowych, może być podmiotem przestępstwa w urzędzie (5 III 35 Nr. 3 K. 53/35).

Zrównanie odpowiedzialności przewodniczących zebrań z odpowiedzialnością przewodniczących zgromadzeń publicznych (art. 14 ustawy o zgromadzeniach z 11 III 32 Dz. U. poz. 450).

Przewodniczący zebrania podlega obowiązkom wymienionym w art. 14 ust. o zgromadzeniach i ulega tej samej odpowiedzialności co przewodniczący zgromadzenia publicznego w myśl art. 20 ust. o zgrom. o odpowiedniem zastosowaniu art. 17, powołującego się na art. 14 cyt. ustawy (28 I 35 Nr. 3 K. 1691/34).

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08